

Cuvântul lui Dumnezeu la Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt, ziua a doua: Sfânta Treime

Cetele cerești au stat deasupra în duhul sărbătorii Duhului Sfânt și nu s-a ridicat masa de serbare și stăm cu voi și azi, fiilor din cetatea cuvântului Meu, o, și avem de lucrat lucrarea cea de ucenic al lui Iisus Hristos, fii de același lucru cu Mine înaintea celor ce se apropie de duhul venirii Mele cuvânt peste pământ în vremea Mea cu voi, căci cuvântul Meu de facere a omului nou este pentru voi și pentru cei cărora Tatăl Meu voiește să li se descopere prin Fiul Său, prin Mine, iar Eu prin voi, fiilor, căci Eu sunt Cuvântul Tatălui, iar voi sunteți cuvântul Meu.

O, nu s-a strâns masa de serbare a Duhului Sfânt, și toți am rămas și am făcut veghe, lucrare de veghe, așa cum își au lucrarea cei din cer. Și încă cei adormiți au avut prilejul și minunea să-și odihnească duhul și dorul încă o măsură de zi și de noapte, popas cu mai mare bucurie pentru ei, și apoi masa se ridică și merge fiecare la lucrul cel împărțit de Tatăl, Noi, cei din cer, și voi, cei ce slujiți aici Tatălui, și punem înaintea Lui rodul lucrului cel din toate clipele care împreună cerul cu pământul în lucrare cerească și duhovnicească, iar acest fel de lucrare, această lucrare e atât de tainică, încât nu pot s-o simtă, s-o cuprindă cu mintea și cu inima cei ce vin să petreacă cu Domnul în sărbători sub taina acestui munte sfânt, o, și e nevoie de multă, multă povață, fiilor, și e nevoie de lucrare de ucenic ori de câte ori are Domnul aici pe cei ce se strâng la sărbători înaintea Sa.

Am luat plini de dor, Noi, cei din cer, tot ceea ce a fost pus pe masa de serbare aici, dar dorul celor din cer este altceva decât al celor ce vin de pe pământ la voi pentru venirea Mea la voi cuvânt, pentru venirea lor la voi pentru Domnul, Care vine să Se dea celor ce doresc după El.

O, fiilor, oricât aș aștepta Eu să văd creștin așezat după dorul Meu cel după om, dor lung de șapte mii de ani dorul Meu, Eu tot nu-Mi alin acest dor, care doare în Mine, căci omul este acoperit de mult, de prea mult pământ, căci așa este pe pământ cu omul, și de aceea arde dorul în Dumnezeu, dorul după omul care nu mai vine, că nu vine de tot cel ce vine să fie cu Domnul pe calea cea de pe pământ spre cer. Cele ce se văd, cele în care omul stă pe pământ îl țin prea mult pe pământ pe om, îi fac greu drumul, îi sting dorul prin care duhul îi tânjește fără să priceapă prea mult mintea lui, mintea cea omenească a omului.

Grăiesc câteodată grăire grea de pătruns de mintea celor care caută după Mine cu dorul din ei, o, fiilor. Acum două mii de ani am lucrat la fel de greu, de anevoios cu glasul Duhului Meu între ucenici, între cei de atunci mult nepricepuți pentru tainele cele greu de pătruns ale căutării Mele după omul cel călător înapoi, spre raiul cel pierdut, și cu greu de deschis de puterea cea mică a omului îndurerat de pierderea raiului și a odihnei din rai, căci durerea aceasta, atât de vie în om în toată vremea lui de pe pământ, și apoi în vremea cea de până la venirea Mea cea cu slavă a zilei biruinței depline a Domnului, această durere nu se împacă oricum cu omul, căci omul nu pricepe ce caută în toată căutarea lui cea de la naștere și până la slava cea nouă, care va rămâne stăpână după ce fericirea cea veșnică va primi odihna deplină a lui Dumnezeu și a celor ce o caută între pământ și cer, câtă vreme pământul și cerul vor fi încă în așteptare, până ce toate, toate vor fi iarăși în Dumnezeu, o, fiilor.

Mă uit la om, o, și e greoi omul, iar dorul lui Dumnezeu crește și tot crește în urma omului care a închis raiul prin căderea lui din rai. Tânjește omul după raiul pierdut și crește în el tânjirea, o, și nu știe mintea lui să-și înțeleagă căutarea. De două mii de ani aștept să poată omul purta cu inima și cu mintea o lucrare măreață, deslușirea tainei dorului din om și

din Dumnezeu, dor care-și tot așteaptă clipa întâlnirii, clipa care tânjește de o parte și de alta, în om și în Dumnezeu, o, și această taină mai are de așteptat pentru deslușirea ei de către om, iar așteptarea Domnului ține de mintea omului, care tot desparte și nu apropie clipa întâlnirii mărețe, Dumnezeu cu omul în taina veșniciei, clipă care trebuie să se petreacă în vremea timpului, nu după ce timpul își va sfârși calea și lucrarea sa, adică lucrarea omului care încă nu-și cunoaște casa și poarta ca să intre și să-și regăsească locul și obârșia, iar timpul îl ține pe om, și omul ține timpul pe cale și încă este așteptarea aceasta în lucrare, o, și greu Îmi este să grăiesc despre aceasta cu omul, căci omul este prea greoi și fuge și tot fuge alergând, și de aceea Eu vin cuvânt pe pământ, că am de stat de vorbă cu omul mai cu adâncime de cuvânt, mai ca în cer, și timpul Mă apasă, și îl apasă și pe om, pe cel ce a înființat timpul.

O, fiilor, ori de câte ori am venirea Mea la voi aici, petrec cu voi și se ridică apoi masa de întâlnire și Mă întorc în Tatăl de fiecare dată cu tot ce aștept să pot grăi și să aibă cine să priceapă pe pământ așteptarea Mea după om. E groasă perdeaua care Îl desparte pe Dumnezeu de om, o, fiilor. Țese omul la ea cu fir gros, și se face ea tot mai groasă, tot mai grea, mai de nestrăpuns ca să cadă ea și să se poată privi cei doi, care așteaptă din două părți.

Mă uit în sărbători aici, la întâlnirile celor de sus cu cei de jos. Cei ce vin, unii din ei vin ca la plimbare. Îi cred că vin cu dor, dar dorul din ei este neașezat, nu știu ce vor prin dorul din ei. O, nu este ascultare deplină de cele cu care Eu Mă rog de creștin să și le gospodărească așa cum se cuvine peste viața lui.

I-am spus lui Moise să se descalțe și așa să pășească pe locul din care i-am grăit, și i-am dat cuvânt de învățat și de priceput cu mintea. O, cum să fac să învețe creștinul locul lui Dumnezeu și întâlnirea lui cu Domnul și cu locul odihnei Domnului? O, e prea mare deosebirea între dorul lui Dumnezeu după om și dorul omului după Dumnezeu, și aceasta pentru că omul nu dă să înțeleagă ce înseamnă Dumnezeu cu omul pe pământ așa cum Moise a priceput când a venit să stea de vorbă cu Domnul pe muntele sfânt, de pe care el s-a coborât sfânt, nu s-a mai coborât om, o, și a pătruns el această taină și am putut atunci să-i spun: *«Voi face din tine un dumnezeu pentru poporul Israel și vei merge să-l scoți din robie»*.

Fiilor, fiilor, a lucrat apoi Moise numai cu Dumnezeu, numai de la Dumnezeu, și a simțit mai apoi pe calea spre Canaan cu poporul întoarcerii în țara făgăduinței, a simțit Moise ce înseamnă să lucreze măcar o clipă fără Dumnezeu, căci au avut apoi de îndurat suferință și jale grea și el și Dumnezeu, dar și poporul cel îndărătnic, prin care Moise a șchiopătat pe cale, căci omul nu știe ce înseamnă ucenic și ce înseamnă Dumnezeu, o, și n-a știut Israel să înțeleagă lucrarea lui Moise ca ucenic al Domnului și ca un dumnezeu al poporului, ca un trimis, așa cum și Eu am fost Trimisul Tatălui acum două mii de ani, și a pățit Moise așa cum am pățit și Eu atunci din partea poporului, o, și iată, nu cade perdeaua cea care desparte între Dumnezeu și om, iar Eu voiesc să pregătesc un popor, fie el cât de mic, dar să am peste tot sămânță nouă și să înnoiesc pământul din loc în loc, să-l curăț cumva de spini, să am ucenici sfinți și fără de spini, ca să am putere peste pământ prin cei sfinți și să-i răscumpăr Tatălui pe mulți apoi, o, și aș da drumul vremii minunilor sfinte, dar Îmi trebuie sfințenie în om, Îmi trebuie ucenici sfinți, o, fiilor.

Am stat cu voi și azi și v-am deslușit durerea Mea și durerea omului, dar omul nu și-o pricepe pe a lui așa cum Și-o pricepe Domnul pe a Sa.

Iată, lucrați acum, lucrați lucrare de ucenic, fiilor, căci o aveți împărțită s-o lucrați. Aș vrea să fie mai mult văzut cerul când vine la voi cu locuitorii lui. Aș vrea, dacă ar vrea aceasta și cei ce se adună la întâlniri cu Domnul aici, o, aș vrea să pot să-Mi spun dorul care apasă și așteaptă, o, fiilor.

Acum Ne aplecăm pentru găzduire cu mulțumire pentru truda pregătirii popasului sfânt aici, fiilor.

Vă voi povăţui mereu, o, fiilor. Aşa lucrăm şi cu ucenicii cei de atunci, şi aşa Mi-am scris în vremea aceea cartea Mea cu ei. Aşa o scriu acum şi pe cea cu voi, cartea Mea cu voi, cartea lui Dumnezeu cu oamenii pe pământ în vremea Mea cu voi.

Am un suspin dulce în Duhul Meu acum. Am rupt o frântură din el şi din Mine şi am pus-o acum în cartea Mea din ziua aceasta cu voi. Suspîn de dor, fiilor, suspîn până ce va fi pe pământ om care să priceapă golul dintre cer şi pământ şi care-L ţine pe Domnul ascuns de ochii omului.

Acum, pace vouă, şi pace celor ce au poposit aici, cu Noi şi cu voi! Şi iarăşi ne vom întâlni şi iarăşi ne vom alina de dor, iar şi iar, o, fiilor.

Şi pregătiţi acum sărbătoarea duminicii tuturor sfinţilor, duminica sărbătorii în cer a lui Verginica, trâmbiţa Mea, trâmbiţa lui Dumnezeu, şi vom fi aici cu voi şi vom scrie în carte mărturii, o, fiilor. Amin, amin, amin.

31-05/13-06-2022